

σου, κεκοσμημένων εἰς ἀπείρους ποικιλομόρφους σταλακτίτας δι-
σώθη ἔτι ἀνέπαφος μέχρι τοῦ νῦν μετὰ τῶν ἀρχαίων χρωμάτων,
τοῦ κυανοῦ, τοῦ ἐρυθροῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἅτινα ὁ χρόνος ἀπέ-
χρωσεν ἐμμελέστερον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ὑπάρχει βεβαιωμέ-
νον ὅτι ὁ βασιλεὺς Πέτρος ὁ Ὁμῶς ἐδολοφόνησεν ἐν ἔτει 1358
τὸν δυστυχῆ Ἰνφάντην καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ δὸν Φαδρίκιον, ὡς
συνομόσαντα κατ' αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε πρότερον δύο ἄλλους
ἀδελφοὺς, τὴν γυναῖκα, τὴν θεῖαν καὶ πολλοὺς ἄλλους συγγενεῖς.
Ἄλλὰ καὶ οὗτος οἰκτρῶς ἐδολοφονήθη, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἐρρίκου
τοῦ Τρανσταμάρε, ὅστις ἀποταμῶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἔπεμψεν
αὐτὴν εἰς Σεβίλλην ὡς τρόπαιον.

Η ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

[Ἀφιερῶται τῷ φιλοτάτῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Ἀ. Ἀρσένῃ.]

I

31 Δεκεμβρίου Μεσονύκτιον.

Ὑξ βαθεῖα καὶ σκότος ψηλαφητόν. Ὁ βορ-
ρᾶς ἀνίλεως καὶ παγερὸς ἀποψύχει τὴν φύ-
σιν. Ὁ οὐρανὸς ἀπλοῦται ἐπάνω παμμέλας
ὀργίλος καὶ σιδηροῦς. Νῦξ ἄχαρις καὶ κα-
τηφής, πενθίμη καὶ βωβή, ὡς νῦξ θανάτου.

Ἡ θέα τοῦ βαθέος σκότους ἐμπνέει εἰς
τὴν ψυχὴν βαρὺ καὶ κατηφές αἴσθημα. Ἀγρυπνῶν ἐν μέσῳ τόσοῦ
σκοτεινῆς φύσεως, προσπαθῶν νὰ συλλάβῃς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου
ἀντικείμενόν τι, δένδρον ἢ σκιάν, βυθιζόμενος εἰς αὐτὴν τὴν σκο-
τίαν ἐπανειλημένως εἰς μάτην, ὁμοιάζεις ναυαγῶ ἐν ἀχανεῖ πε-
λάγει καὶ αἱ αἰσθήσεις σου ἀκίνητοῦσιν ὑπὸ σκοτοδινην ζαλόεσ-

σαν. Ποθῶ νὰ ἐξουσίαζον ἓνα ἥλιον τὴν ὥραν ταύτην διὰ νὰ τὸν διαχύσω χρυσοφαῖ καὶ διαλυθῶσι τὰ μελαγχολικὰ σκότη.

Ἐκόπασε περὶ τῆς ζωῆς ὁ δαιδάλειος θόρυθος. Σιγὴ πανταχοῦ καὶ σκοτία. Ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν ἡ ψυχὴ μου μελανείμων καὶ αὐτὴ καὶ ἀλγοῦσα ἀγρυπνεῖ. Σκοτία διπλῆ καὶ διπλῆ κατάρφεια.

Τί ζητεῖ ἄρα γε τί εἰς τὸ χάος εἰς τὴν ἄβυσσον αὐτὴν; Φεύγει αὐτὴν ὁ ὕπνος, τῶν πόνων τὸ βάλαμον. Ἄδρανεῖ, κινεῖται, δυσθυμεῖ, καὶ κατὰ τινὰς στιγμὰς φαιδρύνεται ἐν γλυκεῖα βέμβη ἵπταται καὶ πάλιν καταπίπτει λειπόθυμος καὶ βαρεῖα.

Φυλλομετρεῖ τὸν παρερχόμενον χρόνον. . . .

Θνήσκει ἐν ἔτος τὴν ὥραν ταύτην καὶ θάπτεται εἰς τὸ ἀχανές καὶ ζοφῶδες τῆς αἰωνιότητος κοιμητήριον. Οὐδεμία δι' αὐτὸ ὑπάρχει νεκρανάστασις. Τὸ μεσονύκτιον, ὁ νεκρώσιμος αὐτοῦ κώδων ἤχησε.

Πόσον βιαστικός περᾶ ὁ καιρὸς, ὁ προαιώνιος αὐτὸς καὶ ἀεικίνητος ταχυδρόμος! Αἱ ἐβδομάδες διαδέχονται τὰς ἐβδομάδας, οἱ μῆνες τοὺς μῆνας καὶ τὰ ἔτη τὰ ἔτη, ὡς βροχὴ, ὡς κύμα ἐπὶ κύματι.

Συμπαρασύρουσιν ὅμως καὶ ἡμᾶς εἰς αὐτὸν τὸν αἰώνιον δρόμον. Ὡς ὁ βορρᾶς, ὁ δι' ἀνθῶνος θάλλοντος διερχόμενος καὶ ἀφαιρῶν εὐώδη τῆς ἰάσμεως καὶ τοῦ ρόδου φύλλα καὶ ὁ καιρὸς, παρερχόμενος, ἀφαιρεῖ ἀφ' ἡμῶν ἓνα πόθον, μίαν ἐλπίδα, ἐν ὄνειρον, μίαν γλυκεῖαν πλάνην, μίαν πεποίθησιν, τεμάχιόν τι τῆς ζωῆς μας, ἐν σήμερον, αὔριον ἄλλο καὶ ἄλλο μεθαύριον ἕως οὗ καταστήσῃ αὐτὴν βᾶκος ἢ ἐρείπιον, ὅπερ καταρρίπτει μιᾶ ριπῇ ἀνέμου. Ὅ,τι γλυκὺ καὶ ὠραῖον ἔχει ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ εἰς αὐτὴν τὴν μοιραίαν προγραφήν ὑπόκειται. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος (ἐξαιρέσει τῶν ἡλιθίων καὶ τῶν ἀναισθητῶν) προβαίνει εἰς τὴν ζῶην, συγχνοστρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἐκλιπόντα τοῦ παρελθόντος ὀρίζοντα. Ὡ, δὲν ὑπάρχει ληστής ἀνιλεέστερος τοῦ καιροῦ!

Νὰ ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸν καρφόνῃ κάποτε διὰ νὰ διαρκῆ ἐν δευτερόλεπτον ἓνα αἰῶνά τοῦλάχιστον καὶ μία ἡμέρα ἔτη χίλια καὶ χίλια! Ὑπάρχει τις εἰς τὸν κόσμον, ὅστις νὰ μὴ πυχῆθη τοῦτο ποτέ;

Ἐν ἔτος ἀκόμη παρήλθε! . . .

Χορεύετε, γελᾶτε, ἄδετε, φαιδρύνεσθε, διότι ὁ καιρὸς σας πα-
ρέρχεται; Δυστυχεῖς ἢ εὐτυχεῖς, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσθε, χαίρτε,
διότι ἐν ἔτος τῆς ζωῆς σας σβέννυται; Φαιδρὸν παιδίον, ὅπερ ἀλ-
λαλλάζον εὐφρόσυνον ἀναμένεις τὴν αὖριον μὲ τὰ ζακχαρωτά σου,
μικρὴ ἄγγελε τῆς ἀθωότητος καὶ ἀγνοίας, ἂν ἐγνώριζες, ὅτι μετὰ
τοῦ ἐκλελοιπότητος ἔτους οἴχεται ἡ ἀθωότης καὶ ἀγνότης σου!
Ὁραία κόρη, ἥτις χαιρετίζεις εὐχαρις καὶ ζωηρά, ὡς ἡ χελιδὼν
τὴν ἀνοιξιν, τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, νεανία, ὅστις γλυκεῖς ὄνειρους
διαπλάττων, σκιρτᾷ καὶ πάλλεις, δὲν σκέπτεσθε, ὅτι ἡ νύξ αὐ-
τῆ ἀφαιρεῖ ἀφ' ὑμῶν μίαν τοῦ κάλλους σας χρυσὴν ἀκτίνα, ἕνα
τοῦ στήθους σας παλμὸν οὐράνιον, ἐν τῆς ψυχῆς σας ὄνειρον γλυ-
κὺ! Πτωχὲ γέρον, πρὸ μικροῦ ἤκουσα τὴν γλαῦκα, θρηνοῦσαν
ἐπὶ τῆς στέγης σου! . . . Ὅχι, ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν εἶναι ἀξία φαι-
δρᾶς ἑορτῆς.

II

Εἶδον τὴν πρώτην ἀνόισασαν τὴν ἀμυγδαλὴν καὶ μικρὸν πτη-
νὸν, εὐχαρι καὶ γοργὸν, χορευὸν εἰς τοὺς κλάδους τῆς καὶ εἶπον·
«Δὲν εἶχον καὶ ἐγὼ ποτὲ τὴν χάριν καὶ φαιδρότητα τῶν προ-
δρόμων τούτων τῆς ἀνοίξεως;» καὶ στόνος ἐξέφυγε τῆς καρδίας
μου καὶ δάκρυ θερμὸν ὑγράνε τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἄλλ' εἶδον φρίσσοντα τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς καὶ τὸ πτηνὸν
ἐτετέρισεν εὐθύμως, τινάσσον τὰ μικρά του πτερὰ καὶ μοὶ ἐφά-
νη εἰπόν. Δι' ἐμὲ θάλλουν τρυφεροὶ οἱ κλώνες καὶ τῆς αὐγῆς ἡ
δρόσος κοσμεῖ αὐτοὺς μὲ τοὺς διαυγεῖς μαργαρίτας τῆς. Δὲν ὑ-
πάρχει δι' ἐμὲ παρελθὸν καὶ μέλλον. Ἄγνοῶ τὴν μέριμναν καὶ
τὴν θλίψιν, τὸν κακὸν καὶ βάσκανον τοῦτον γείτονα τῆς ζωῆς.
Ἡ Ζωὴ μου ὅλη εἶνε φαιδρότης καὶ ἄσμα. Εὐφραίνου, μεῖδια, ἄ-
δε, ἔσο εὐχαρις, ὡς ἐγὼ, ὡς τὸ ῥόδον, ὡς ἡ μυροβόλος ἰάσμη.

«Δὲν εἶν' ὁ βίος Μίτῆος αἰώνια δὲν εἶνε!»

καὶ ἀπέπτη εὐχαρι εἰς τὸν αἰθέρα τὸ ἄφροντι πτηνόν.

Πόσον ἡ ψυχὴ μου τὸ ἐζήλευσε, πόσον ἐφθόνησε τὴν ζωὴν του,
ἥτις τρώντι εἶνε ὅλη φαιδρότης καὶ ἄσμα!

Ἐνέπεσον εἰς σκέψεις ποικίλας καὶ βαθεῖς ῥεμβασμοῦς, φυλλο-

μετρῶν τοὺς διαρρέυσαντας χρόνους μου καὶ ἐν τῇ ἀφαιρέσει αὐτῇ τῆς ψυχῆς ἠσθάνθη ἠδύτητα ἀπὸ πολλοῦ ἐξ αὐτῆς ἀποπτάσας.

Ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν, ἀπὸ βεμβασμοῦ εἰς βεμβασμὸν, ἀπὸ ἀναμνήσεως εἰς ἀνάμνησιν ἀσμένως ἱπτάμενος, ὅπως ἡ χρυσαλλίς ἐπὶ τῶν ἀνθέων εὐανθοῦς κήπου, περιπλανᾶται ὁ νοῦς μου εἰς τοὺς παιδρὸς ἐφήβους μου χρόνους, καθ' οὓς ὁμοίως ἡ ζωὴ μου ἐσκίρτα εὐχαρὶς καὶ εὐδαίμων.

Σκηναὶ ποικίλαι καὶ γόησαι, παράδεισοι εὐδαιμονίας, διαυγεῖς χαρὰι, πόθοι ἀτέρμονες, ἐλπίδες χρυσαῖ, χίμαιραι γλυκύταται, ὄνειρα ἐπαγωγὰ, παλμοὶ φλογεροὶ, φαντασία εὐπτερος, καρδία πλήρης ἀγάπης, ἀνοικτὴ καὶ συμπαθῆς, εὐτυχίαι χίλιαι ἐπκνέρονται μοι ἐν μαγικῷ χορῷ, ὡς ὄνειρον. Ὡ, πόσον ἦτο γλυκὺ αὐτὸ τὸ ὄνειρον καὶ φεῦ! πόσον ἦτο βραχὺ, ὡς πρωϊνὸν ὄνειρον θερινῆς νυκτός!

III

Διήρκει ἔτι τοῦ ἠδέος ἐκείνου ὄνειρου ἡ μαγανεία, ὅτε σὲ συνήνητσα, Ἄνθυλλα, εἰς τοῦ Φακλήρου τὴν χαρίεσσαν ἀκτὴν.— Ἐνθυμῆσαι; ... Ἦσο μελάγχολος καὶ περιλίπος ἕως θανάτου. Ἡ ὄψις σου εἶχε τὴν λάμψιν τῆς τρεμοσθουούσης δαδός. Τὸ ὄμμα σου βαθὺ, ἀπλανές, βεμβῶδες, ἔνδακρυ, συμπαθές, ἠτένιζε τὸν γλαυκὸν οὐρανόν. . . Ἐσίγας καὶ ἔστενες καὶ ἀνεπάλλετο ἐράσμιον εὐώδους μυρσίνης κλωνίον, ὅπερ ἐκόσμηε τὰ εὐκολπα στήθη σου.

— Διατὶ δὲν στρέφεις τὸ γλυκὺ καὶ ἐράσμιον αὐτὸ βλέμμα πρὸς τὴν γῆν, ὦραία Ἄνθυλλα; Σοὶ ἐψιθύρισα συμπαθῶς ταραττων τοῦς κύκλους σου.

Ἐστέναξες καὶ ἀπεκρίθης.— Διότι ἐκεῖ ἐπάνω ἡ ψυχὴ μου διώκει ὄνειρόν τι γλυκὺ, διαλυθὲν μὲ τῆς αὐγῆς τὸ λυκόφως.

— Πονεῖς καὶ πάσχεις, Ἄνθυλλα;

— Αἶ ἄκανθαι τῶν θλίψεων ἐμάραναν τὴν ψυχὴν μου καὶ ἡ θύελλα ἐλυμάνθη τὰς ἐλπίδας μου.

— Καὶ ὅμως ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν θάλλουσι πολλάκις ῥόδα εὐσσμα καὶ πολλάκις, ἐν ᾧ ἡ φύσις ἀπελπίζεται ἐν στιγμαῖς θεελλῶν ἀγρίων, μειδιᾷ ἡ Ἴρις χαρίεσσα καὶ εὐελπις εἰς τὸ στερέωμα, ἄγγελος τῆς εὐδίας θεόπεμπτος.

Τὸ βλέμμα σου τότε, Ἄνθουλλα, ἐστράφη πρὸς τὴν γῆν ἡμερώ-
τερον, γλυκύτερον, ὥσει ἀνέτελλέ σοι τῆς εὐδίας ἡ Ἴρις.

— Μὴ πόνει, καλή μου. Ἄν ὁ Μάϊός σου παρέλθῃ μεμαραμ-
μένος καὶ ἄχαρις, τί θὰ περιμένης ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον τῆς ζωῆς;
Ἄν δὲν μειδιῶσι τὰ ρόδινα καὶ σφριγῶντα χεῖλη, θὰ μειδιάσω-
σιν, Ἄνθουλλα, ὁ μαρσαμὸς καὶ αἱ ρυτίδες; Θάλλε, ρόδον τῆς ἀ-
νοίξεως, ἐν ὅσῳ ἡ αὐρα πνέει διὰ σέ γλυκεῖα καὶ ζωογόνος, ἐν ὅσῳ
ἡ αὐγὴ σέ ποτίζει μὲ τὴν δρόσον της καὶ ἡ ἀηδὼν γλυκοψάλλει
τὰ κάλλη σου. Ἀκόμη εἶνε διὰ σέ εὐθαλῆς ὁ κῆπος τῆς ζωῆς καὶ
τὸ δένδρον τῶν ἐλπίδων σου παχύφυλλον καὶ ὀλοπράσινον.

Μειδίαιμα γλυκὺ ἐπαίδρυνε τὴν μορφὴν σου, καὶ αἱ ἠδῶσαι πα-
ρειαί σου ἐμάρμαυρον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀπῆστραψαν πλήρεις μα-
γείας. Χαρά τις καὶ ἐλπίς ἴσω; ἀνέλαμψαν εἰς τῆς ψυχῆς σου
τὸν δορίζοντα.

— Εἶμαι ὀλίγον εὐτυχῆς! ἐπιθύρσας καὶ ἀπεχωρίσθημεν ὑπὸ
τὸ κράτος τῆς γλυκυτέρας τῶν συγκινήσεων.

Καὶ ἦσο τῶνόντι εὐτυχῆς, Ἄνθουλλα, ὅσον ἦσο ὠραία καὶ νεαρά.
Τὰ δεκαοκτώ σου ἔτη ἤνθον τότε ἀκμαία μυροβόλα καὶ εὐθαλῆ.

Τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ὄραν ἐπηκολούθησεν ἄλλη γλυκυτέρα καὶ
τὴν ἄλλην ἐκείνην ζωὴ γλυκυτάτη, ποιητικωτάτη, ἀγγελικωτά-
τη. . . Τὴν ἐνθυμείσαι κάποτε ἄραγε, Ἄνθουλλα;

Καὶ ἂν τὰ πάντα ἐλησμόνησας, ἐνθυμείσαι κἄν τὴν τελευταίαν
ἐκείνην ἐκδρομὴν εἰς τὴν χαριτόβροτον ἐξοχὴν ἐκείνην, περὶ ἧς
τοσοῦτον ἄλλοτε ἀπλήστως καὶ ἠδέως ἐλάλει; Τοσοῦτω ζωηρῶς
ἀναπολῶ αὐτὴν, ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν στι-
γμὴν αἰ αἰσθήσεις μου τρυπῶσιν εἰς τὰς τέρψεις καὶ τὰς διαχύ-
σεις της. Ἰδέ! ὁ ποταμὸς κυλίει τὰ ἀργυρᾶ καὶ μαρμαίροντα νε-
ρά του χαρίεις καὶ ὁ γλυκὺς φλοῖσθός των οἰστρηλατεῖ τὰ ἐπι-
πλέοντα ζεύγη τῶν νηστῶν ὑπὸ τὴν μαγευτικὴν δενδροστοιχίαν
τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου τοπίου. Ἡ ἀκακία εὐωδιάζει περιπαθῆς,
ὡς νυσταλέα Ὀδαλίσκη, καὶ ἡ ροδοδάφνη καταπόρφυρος καὶ σφρι-
γῶσα σαγηνεύει τὸ βλέμμα. Ὁ σπίνος σφουρίζει εἰς τοὺς παρέκει
θάμνους. Ὁ ἐρωτόληπτος πανσὲς βεμβάζει κατηφῆς καὶ τοῦ ρόδου
ἡ καλλονὴ μαγεύει τὴν ἀηδόνα. Εἰς τὸν γείτονα καλαμῶνα χο

ρεύουν πλήθη πτηνῶν ἔξαλλα. Ὁ ἔρως πλέκει διὰ σέ ἐκ μυρσίνης νης στεφάνους εὐώδεις. Ὁ οὐρανὸς μειδιᾷ αἴθριος καὶ γαλήνιος, ὡς μέτωπον βρέφους. Ἀπαλὴ δὲ καὶ ζωογόνος αὔρα ποντιαῖς μεθύσκει τὸ πᾶν. . . . Καὶ ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ παραδείσῳ, Σὺ ἀγαπῶσα καὶ λατρευομένη, ἀπλήστως βλέπεις, ἀκούεις, ἀναπνέεις, τρυφεῖς, πάλλεις, μειδιᾷς ὅλη χαρὰ καὶ ἔρως καὶ ἐν ἐκστάσει τῆς γλυκυτέρας τοῦ κόσμου εὐτυχίας κελαδεῖς με φωνήν, ἣν ἤθελε φθονῆσαι καὶ αὐτὴ ἡ ἀηδὼν :

Ἦθελα νάμουνα πουλι
Τοῦ Μάρτι χελιδόνι,
Γλυκεῖας αὐγῆς ἀηδόνι,
Τῆς ἀνοιξῆς στολή.

Νὰ σ' ἐξυπνῶ κάθε πρωτὴ
Μὲ τὸ κελάδημά μου·
Ἢ μόνη μου χαρὰ μου
Νὰ ἦσαι κ' ἡ ζωή.

Ὁ ὕπνος σου ὁ πρωϊνός
Καὶ τὸ γλυκ' ὄνειρό σου.
Νὰ εἶμουνα παλμός σου
Ἐγὼ παντοτεινός.

Νάστουν μιὰ πράσινὴ μυρτιά,
Μικρὸ σ' ἐγὼ κλωνάρι
Νὰ μοῦδίνεις σὺ χάρι
Ζωὴ καὶ ὠμορφιά.

Φεγγάρι ἐγὼ καὶ ἥλιος σὺ
Τὸ φῶς σου νὰ μοῦ δίνης,
Σὰν θέλῃς; νὰ μὲ σδύνης,
Ἄγάπη μου χρυσή.

Νὰ βλεπες πόσο σ' ἀγαπῶ!
.
.
.

Καὶ τὸ γλυκύ σου ἄσμα δὲν συμπληροῦται, διότι σοῦ πνίγει τὴν φωνὴν γλωσσοπέδη γλυκεῖα καὶ δάκρυα χαρᾶς στίλβουσιν εἰς τοὺς μάγους σου ὀφθαλμούς καὶ ἡ καρδία σου τρέμει ὅλη, ὡς τὸ φύλλον τῆς λεύκης εἰς τοῦ βορρᾶ τὴν πνοήν. Ἐχεις ἴδει, πῶς τρέμει τὸ φύλλον τῆς λεύκης εἰς τοῦ βορρᾶ τὴν πνοήν;

Ἀνθυλλα, ἐρασμῖα Ἀνθυλλα, αἱ εὐδαίμονες ἐκείναι στιγμαὶ διατί νὰ παρέλθωσι; διατί τόσο φιλάργυρος ἡ εἰμαρμένη; . . .

Φεῦ! Τὰ ἔτη παρῆλθον δρομαῖα μετὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐκείνων ἔκτοτε καὶ παρέμεινε μόνον ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν. Ἐκείνη δὲ ἀπέθανε πλεονεχὴς πρὸ πολλοῦ καὶ μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀκριβῶς τὴν νύκτα μιᾶς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν ᾧ ἡγωνία, ἀνέλαμψεν ἡ συμπαθὴς μορφὴ τῆς, καὶ καταφειλοῦσα παραφόρως ζῆρον κλωνιον μυρσίνης, ἐμειδιάσα καὶ ἔκλαυσε καὶ, ἐμπεσοῦσα εἰς βέμβην βαθεῖαν,

ἔψαλλε μὲ περιπάθειαν κύνου τοὺς γλυκεῖς καὶ μελαγχολικοὺς
τούτους στίχους:

Nos amours ont duré toute une semaine,
Mais que du bonheur les instants sont courts!
S'adorer huit jours, c'était bien la peine!
Le temps des amours devrait durer toujours!
Devrait durer toujours! devrait durer toujours!

IV

Ἄλλὰ τίς νὰ ἠδύνατο νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὰ παιδικὰ μου ἔτη!

Ὡ χρόνοι ἡδιστοὶ, καὶ πανευδαίμονες, παρέρχεσθε τόσον ἀνεπαί-
σθητως, τόσον δρομαίως, τόσον ἀσπλάγχχνως μὲ τὴν λάμψιν τῆς
Ἴριδος, μὲ τοῦ λυαπυγοῦς τὴν χάριν, μὲ τὸ ἄνθος τῆς λεμονέας,
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δρόσον! Διατί νὰ μὴ διαρκῆτε, ὅσον ἡ ἀνθρω-
πίνη ζωὴ καὶ νὰ σβέννυται αὕτη μεθ' ὑμῶν εὐχαρις;

Ἐπόθου νὰ ἐπαναστρέψω τὰ ἔτη διὰ νὰ ἐπανεύρω τὰς ἀπει-
ροπληθεῖς ἐκείνας γλυκυτάτας καὶ ἀθώας χαρὰς των, ἐν αἷς ἐξί-
σταται τοῦ παιδὸς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία του σκιρτᾷ, ὡς στρου-
θὸς, εἰς τοῦ στρουθοῦ τὴν πτῆσιν καὶ τὸ τετέρισμα· νὰ ἐπνίδω
τὸν κόσμον λαμπρὸν ἀριστοτέχνημα, μαγικὴν σκινογραφίαν καὶ
ἐνδιαίτημα ἀγγέλων, ὅλον δι' ἐμὲ δημιουργηθέντα· νὰ πετῶ εὐ-
πτερος ἀπὸ χαρᾶς εἰς χαρὰν, ὡς χρυσαλλίς· νὰ γελῶ ἐξ ὅλης ψυ-
χῆς τὸν γοργὸν καὶ ἀφελῆ ἐκείνον γέλωτα, ὅστις μόνον εἰς τὰ
τροφερά χεῖλη τῶν παιδίων θάλλει, τὸν μόνον ἀληθῆ καὶ ἀγνὸν
τῆς χαρᾶς γέλωτα· νὰ παίζω μὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰς πομφόλυγας,
ὅς σχηματίζει ἡ βροχή· νὰ εὐρίσκω τέρψεις πανταχοῦ καὶ εἰς τὸ
τίποτε· νὰ μετρῶ τοὺς ἀστέρας καὶ νὰ τείνω τὰς χεῖρας διὰ νὰ
συλλάβω τὴν σελήνην καὶ νὰ τὴν τραγουδῶ· νὰ μὴ γνωρίζω τί-
ποτε καὶ νὰ πιστεύω εἰς τὸ πᾶν. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ μέριμναι νὰ
ἦνε μοι ἄγνωστοι· νὰ φοβῶμαι τὸν εὐταξίν τοῦ σχολείου καὶ
ὅλη μου ἡ φιλοδοξία νὰ ἦνε ἐν εὐσημον τοῦ διδασκάλου μου, ἐφ'
ᾧ νὰ κομπάζω, ὡς ταῶς. Ν' ἀγαπῶ τὴν περιστερὰν, διότι ἐπα-
νῆλθε μὲ τὸ κλωνίον τῆς ἐλαίας· εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε. Νὰ
δυσανασχετῶ κάποτε, διατί ὁ Νῶε νὰ μὴ ἀφήσῃ ἔξω τῆς κιβωτοῦ

τοὺς κύνες, οἱ ὁποῖοι δαγκάνουν καὶ τὰς γλάσας, αἵτινες τρώγουν τὰ μικρὰ πτηνά! Νὰ κοιμῶμαι γλυκὰ-γλυκὰ ὑπνον γλυκὺν, ὡς μέλι, γαλήνιον ὡς ἡ αὐγή, συνεχῆ καὶ βαθὺν καὶ νὰ ἐξυπνῶ γοργός καὶ εὐθυμος, ὡς ἡ μικρὰ χελιδὼν τοῦ Ἀπριλίου· οὐδεμίαν θλίβην νὰ γνωρίζῃ ἡ ψυχὴ μου, οὐδὲν νέφος νὰ σκιάξῃ τὸ μέτωπόν μου, πάντοτε αἴθριον, καὶ οὐδεὶς νὰ ταραττῇ τὰ στήθη μου πηλμός· οὐδέποτε νὰ δακρύωσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ζωηροὶ πάντοτε καὶ ἀεικίνητοι καὶ ἐλεύθεροι, καὶ νὰ κλαίω μόνον ὁσάκις πόνος τις σωματικὸς μὲ τυραννῇ. Νὰ σκιρτῶ εἰς πᾶσαν μελωδίαν καὶ μουσικὴν καὶ νὰ χαίρω καὶ δι' ἄλλοτρίας χαράς. Ν' ἀγαπῶ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ὁ κόσμος ὅλος νὰ ᾔνῃ δι' ἐμὲ εὐρύτατος παράδεισος

Ivresse matinale de la vie! Adorables années! L'aile des libellules frissonne. Oh! qui que vous soyez, vous venez-vous?

Κρίτων, Φαίδων, Νάρκισσε, Κλέοσι, Εὐδοξε, Αἴνε, Κάρανε, Δημόφιλε . . . ἀγαπητοὶ παιδικοὶ μου φίλοι, τί ἐγίνατε;

Τριφίλητε Νάρκισσε, τέσσαρα ἤδη ἔτη κοιμᾶσαι ὑπὸ τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου σου χῶμα, εἰς ὃ ἐνεκλείσθη; μὲ τὰ εἴκοσι πέντε ἔτη σου, τὰ πλήρη κάλλους καὶ ζωῆς, ἐκεῖ παρὰ τὸν Ἀδρίαν, μακρὰν τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου εἶδες τὸ φῶς. Πτωχὲ Εὐδοξε, ἀπεμάρανε καὶ σὲ ἀνίατος τερηδὼν καὶ ἐκλινὰς τὴν κεφαλὴν κάτωχρον ὑπὸ σκιὰν κυπαρίσσου εἰς τὴν ἀνοιξιν μόλις τῆς ζωῆς. Δυστυχῆ Αἴνε, εἶνε ἤδη δεκαπέντε ἔτη, ἀφ' ὅτου ἔπραγον τὰ πικρὰ κόλλυβά σου. Φαίδων, τί γίνεσαι Φαίδων; Ποῖα διασχίζεις πελάγη, εἰς ποίας περιπλανᾶσαι χώρας, νῆε Ἀβδουλλάχ, ἀναζητῶν τὸ τετράφυλλον τριφύλλιον; Καὶ σὺ, Κρίτων, πῶς παρήλλαξας; Διατί ἐγίνες τόσον ἄκαρδος, τόσῳ κακός; Τίς Μέδουσα σὲ ἀπελίθωσε καὶ ἐστέρησεν ἐν σοὶ πᾶν φίλτρον, πᾶσα ἀγνότης, πᾶν αἶσθημα γλυκὺ καὶ εὐγενές; Ὅτε, Κάρανε, ἦσο παιδίον, ἦσο ὠραῖος, ὡς ὁ Ἄδωνις, καὶ τρυφερός, ὡς ἡ ἀρτιφυῆς πόα παρὰ ῥύακα ἀργυροδίνην. Διατί τόρᾳ ἡ μορφή σου ἔχει ῥυτίδας καὶ εἶνε ξηρὰ καὶ δυσειδής; Κλέοσι, ὁ κερδῶος Ἐρμῆς ἠφάνισε τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς σου καὶ ἀπὸ Καναρίας ἀκανθίδος, μετεβλήθη εἰς γύπα ἄρ-

παγα καὶ ἀπληστον. Καὶ σὺ, καλέ μου Δημόφιλε, πῶς ἐγήρασας πῶς ἐλευκάνθη ἡ δλόχρυτος κόμη σου, ἐν ᾧ τὰ τριάκοντα ἔτη σου δὲν παρῆλθον ἀκόμη! "Ολοι τοῦ κόσμου αἱ ἀτυχίαι καὶ θλίψεις σὲ διώκουσιν ἀνιλεῶς καὶ οὔτε βῆμα κάμνεις χωρὶς νὰ στενάξῃς. Διὰ τί ἄραγε ἡ εἰμαρμένη, ἡ διὰ τινος τόσον καλὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ, νὰ ἦνε διὰ σὲ κακίστη καὶ μοχθηροτάτη μητριὰ;

Παρήλθετε ὅλοι, παιδικοί μου φίλοι, μὲ τὰ εὐδαίμονα ἐκεῖνα ἔτη, μὲ τὰς χαράς των, μὲ τὰς εὐτυχίας των ἐκεῖνας. Ἀνιλεῖς ὁ χρόνος παρερχόμενος σὰς παρέσυρεν, ὅπως τοῦ φθινοπώρου ὁ ἄνεμος καταβρίπτει καὶ σαράνει τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Θὰ σὰς ἐπανίδω ἄρα γε ποτέ;

Ἄλλὰ φωνεῖ ὁ ἀλέκτωρ καὶ ἡ φωνὴ του διώκει τοὺς βεμβασμούς μου. Χαίρετε, ἐρατεινὰ τοῦ παρελθόντος σικαί, ὀπτασίαι γήσσαι.

«Ἐπιτριβείη δὲ καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κακίστος ἀλεκτροῦν καὶ μιαιώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβόησας ἐξήγειρεν,» ἀναφωνῶ, ὡς ὁ Ἰοφῶν τοῦ Ἀλκίφρονος.

V

Ἄ! ἡ νύξ προέβη πολὺ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀνατολὴν λευκάζει ὁ οὐρανὸς αἴθριος. Ἐδυσεν ἡ Πλειάς καὶ ὁ φίλος Ὀρίων. Πῶς λαμπυρίζουσιν οἱ ἀστέρες τῆς αὐγῆς! Βαθμηδὸν ἀναφαίνεται τὸ λυκόφως, φαιδρὸν καὶ χάριεν, ὡς ἡ ἥθη. Ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς ζωπυρεῖ τὰ στήθη μου καὶ τῆς νυκτὸς τὰ ὄνειρα ἀνὰ ἕν ἐκλείπουσιν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ πτηνὸν ἐξυπνᾷ ἀμέριμνον καὶ εὐχαρι νὰ κελαδήσῃ. Τὸ καρφόφυλλον σφριγᾷ ἐρατεινὸν καὶ τὸ λευκόιον παίζει μὲ τὴν αὔραν τῆς αὐγῆς.

Αὐτὴν δὲ τὴν ὥραν τί κάμνει ὁ ἄνθρωπος, τὸ τελειότερον τῶν πλασμάτων τῆς δημιουργίας; Ὁ ἄρχων ὠχρίᾳ ἐπὶ τῆς χρυσομεταξίνης κλίνης του, δυσφορῶν, ὁ φιλόργυρος βιβρώσκεται καὶ μηχανορραφεῖ πῶς νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀνίατον τῆς ψυχῆς του νόσον.

ὁ φιλόδοξος τήκεται, ἀναζητῶν τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ διὰ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς δόξης, ὁ κλέπτης σχεδιάζει νέαν κλοπὴν καὶ ἐγκλήματα νέα ὁ κακοῦργος, ὁ εὐδαίμων υἱὸς τῆς τύχης κοιμάται ναχηλὴς καὶ ὁ δυστυχῆς, ὁ στενότερος οὗτος φίλος τοῦ μέλλοντος, βουκαλαῖται μὲ νέαν ἐλπίδα Ὁ ἄνθρωπος ἢ κοιμάται ἢ μοχθεῖ καὶ πάσχει, ἰδοῦ ἡ ζωὴ του.

Ἄλλὰ, διατὶ τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα νὰ ἦνε ἐν μοίρᾳ ἤττονι τῆς τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ λευκοῦ; Διατὶ; Διότι μόνον αὐτὸ ἐξ ὄλων τῶν πλασμάτων του κατηράσθη ὁ Δημιουργός. Ὡ καταράτοι πρωτόπλαστοι, ὦ λαίμαργε Ἀδάμ, ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως καὶ ἐξεβλήθης τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ κατοκίσθης ἀπέναντι αὐτοῦ ἐν λύπαις, ἀκάνθαις καὶ τριβόλοις.

VI

Καὶ φεύγει τόσον ταχὺ ὁ χρόνος, καὶ εἶνε τόσῳ βραχεῖα ἡ ζωὴ καὶ τόσον ἀνεπιεικὴς καὶ ἄκαμπτος ἡ βαρύνουσα αὐτὴν προαιωνία καταδίκη!

Βαρὺ καὶ δυσφώρητον ἄχθος, καθιστῶν πικρὸν πάντα τὸν μάταιον τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Οἶα ματαιότης!

Δὲν ὑπάρχει δόξα, δὲν ὑπάρχει εὐτυχία, δὲν ὑπάρχει χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἥτις νὰ μὴ συντρίβηται ἐπὶ τέλους εἰς μοιραῖον τινὰ ἀόρατον σκόπελον. Μία κέραμος συνέτριψε τοῦ φοβεροῦ δορυκτῆτορος Πύρρου τὴν ζωὴν καὶ μία ψιλὴ βροχὴ ἀνέκοψε τὸ ἄρμα τῆς παμβασιλείας τοῦ Ναπολέοντος. Δόνακες, ἴνα τί μεγαλαυχεῖτε καὶ ἐπαίρεσθε;

Αἱ ἡμέραι θὰ δύωσιν, οἱ μῆνες θὰ φεύγωσι καὶ τὰ ἔτη θὰ παρέρχωνται εἰς αἰῶνας αἰῶνων. Ἡ βλάστησις θὰ διαδέχεται τὴν βλάστησιν καὶ τὴν γενεὰν ἡ γενεά. Μετ' οὐ πολὺ θ' ἀπομαρανθῇ τὸ ῥοδοειδὲς αὐτὸ καρυόφυλλον μου καὶ τὸ ἀκμαῖον αὐτοῦ στέλεχος θ' ἀποξηρανθῇ. Ἴδου τοῦ ἀνθρώπου ἡ εἰμαρμένη!

VII

Νεότης, νεότης, ἡ μόνη εὐδαίμων τοῦ ἀνθρώπου ζωὴ, ἀκτὶς

γλυκυτάτη τῆς Ἐδέμ, δρέπε πᾶσαν τῆς ζωῆς χαρὰν, ἐν ὄσῳ ὁ κῆ-
πος αὐτῆς θάλλῃ κύκλω σου εὐανθῆς. Τόσον ἔζησέ τις, ὅσον ἐ-
χάρη dans cet affreux vieux monde. Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε σκιά
καὶ ὄναρ, ὄναρ καὶ σκιά.

Καὶ ὅταν δύῃ ἐν ἔτος σου, μυριοθέλγητρε Σειρὴν τῆς ζωῆς,
θλίβου. Τὸ νέον σὲ σύρει πρὸς τὰς λευκὰς τρίχας καὶ τὰς ρυτίδας
καὶ τῆς καρδίας τὴν ἀπολίθωσιν. Τί διώκεις εἰς τὸ ἄδηλον μέλλον,
ὃ ἀγαστὴ τοῦ παρόντος βασιλίτσα; Ἐλπίδας; Ἀπόθει τὰ πολ-
λάκις ψευδῆ φάρμακα ταῦτα τῶν ἀνθρωπίνων πικριῶν. Ἡ ψυχὴ
σου εἶνε πλήρης ὑγιείας καὶ χαρᾶς. Εὐτυχίαν; Τὴν ἐγκλείεις ὄ-
λην ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Μήπως ὄνειρα; Ἄλλ' εἶσαι μόνη σὺ ὄνει-
ρον χρυσοῦν!

Ἄνθ' ὄλων τῶν εὐχῶν, αἵτινες σήμερον δαψιλῶς πλημμυροῦσι
τὴν γῆν, μίαν ἐγὼ ἔχω διὰ σέ· *Νὰ μὴ παρέλθῃ ποτὲ ὁ καιρὸς
σου!*

Ἄλλ' εἶνε εὐχὴ ὑπεράνθρωπος, οὐτοπία, χίμαιρα, ἐγὼ δὲ ἔπρε-
πε νὰ εἴμην θεὸς διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσω.

VIII

Ἦδη αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων χρυσοῦνται ἀπὸ τὰς πρώτας τοῦ
ἡλίου ἀκτίνας.

Ὅταν νύκτα διῆλθον!

Αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ κᾶτι ἐκφυγόν. Ἦτο τι ὠραῖον καὶ ποθει-
νόν, ζωηρὸν καὶ εὐχαρι. Ἄλλ' ἦτο πραγματικότης, ἀνάμνησις ἢ
ὄνειρον; Ὅνειρον μοὶ φαίνεται, ὅτι ἦτο, γλυκὺ καὶ ἐπαγωγόν.

Καὶ τόρα τί ἔγινε τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο; Τί γίνεται τὸ ἄνθος τῆς
ιάσμητος, τὸ κάλλος τοῦ λυκαυγοῦς, τῆς αὐγῆς; ἢ δρόσος, τοῦ πτη-
νοῦ τὸ κελάδημα, τῆς αὔρας ἢ πνοῆς, τῆς θαλάσσης; ἢ ἰλαρὰ γα-
λήνη, τοῦ οὐρανοῦ ἢ αἰθρία, τῆς νεότητος ἢ λάμψις καὶ τὸ πῦρ;..

Addio dell passato, addio!

Ἄργος 1881.

TIMON.

